

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 maja 1957 r.

w sprawie sposobu rozliczania i ewidencjonowania dodatków z tytułu różnic cen niektórych materiałów budowlanych i taryf transportu samochodowego w zakresie inwestycji limitowych i kapitalnych remontów, realizowanych w 1957 r.

W związku z zarządzeniem nr 45 Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 lutego 1957 r. w sprawie uwzględnienia zmian cen niektórych materiałów budowlanych i taryf transportu samochodowego w rozliczeniach za roboty budowlano-montażowe (Monitor Polski Nr 15, poz. 112) oraz zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 22 maja 1957 r. w sprawie finansowania różnic cen niektórych materiałów budowlanych i taryf transportu samochodowego w rozliczeniach za roboty budowlano-montażowe (Monitor Polski Nr 41, poz. 260) ustala się, co następuje:

§ 1. 1. Należności przedsiębiorstw budowlano-montażowych i samodzielnych oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego (SOWI) z tytułu różnic cen niektórych materiałów budowlanych i taryf transportu samochodowego należy rozliczać w bieżących fakturach za roboty budowlano-montażowe, zgodnie z przepisami o fakturowaniu oraz przepisami niniejszej instrukcji.

2. Należności z tytułu różnic cen za okres od dnia 1 stycznia 1957 r. przedsiębiorstwa budowlano-montażowe i SOWI rozliczają jednorazowo w najbliższej fakturze miesięcznej lub przejściowej, sporządzonej na koniec miesiąca.

§ 2. 1. Kwotę należności przysługującej z tytułu różnic cen oblicza się mnożąc wartość wykonanych w danym mie-

siącu scalonych elementów zakończonych i nie zakończonych przez procent ustalony według zasad podanych w §§ 5 i 7 instrukcji, stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 45 Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 lutego 1957 r. w sprawie uwzględnienia zmiany cen niektórych materiałów budowlanych i taryf transportu samochodowego w rozliczeniach za roboty budowlano-montażowe (Monitor Polski Nr 15, poz. 112).

2. Strony zainteresowane mogą ustalić, że procent, o którym mowa w ust. 1, będzie stosowany w odniesieniu do elementów scalonych nie zakończonych, ostateczna zaś kwota należności z tytułu różnic cen zostanie sprecyzowana szczegółowo po zakończeniu elementu scalonego na podstawie ścisłego obliczenia w kosztorysie wykonawczym.

§ 3. 1. Dodatki z tytułu różnic cen należy podać w protokołach stanu i wartości robót w końcowych pozycjach po wymienieniu wszystkich scalonych elementów.

2. Kwoty dodatków za elementy scalone, do których zastosowano jednakową stawkę procentową, można podawać w jednej pozycji.

3. W razie obliczania należności z tytułu różnic cen według zasad określonych w § 2 ust. 2 kwoty dodatków za elementy scalone nie zakończone i za elementy scalone zakończone należy podawać w oddzielnych pozycjach.

§ 4. Należności z tytułu różnic cen nie należy rozliczać w fakturach zaliczkowych lub przejściowych sporządzanych za pierwszą połowę miesiąca.

§ 5. Należności z tytułu różnic cen przedsiębiorstwa budowlano-montażowe i SOWI wykazują w fakturach miesięcznych lub przejściowych sporządzanych na koniec miesiąca w następujący sposób:

- 1) podwykonawcy podają w oddzielnej pozycji należności za roboty według cen 1956 r., oznaczając tę pozycję literą A, i w oddzielnej pozycji należności z tytułu różnic cen, oznaczając tę pozycję literą B,
- 2) generalni wykonawcy podają w pierwszej kolejności należności podwykonawców i własne w cenach 1956 r., oznaczając tę część faktury literą A, a następnie wyszczególniają należności podwykonawców i własne z tytułu różnic cen, oznaczając tę część faktury literą B.

§ 6. Zgłaszania zleceniodawcom należności z tytułu różnic cen oraz inkasa tych należności dokonuje się w następujący sposób:

- 1) podwykonawca przesyła generalnemu wykonawcy fakturę wystawioną według zasad określonych w § 5 pkt 1 w trybie pozainkasowym, bez żadnych dodatkowych formalności,
- 2) generalny wykonawca sporządza fakturę zbiorczą według zasad określonych w § 5 pkt 2 i wystawia do niej żądania zapłaty oddzielnie dla części A i B faktury,
- 3) w żądaniu zapłaty opiewającym na część A faktury, do którego dołącza się oryginał faktury, protokoły stanu i wartości robót oraz polecenia przelewów, generalny wykonawca wskazuje jako płatnika właściwego zleceniodawcę robót,
- 4) w żądaniu zapłaty opiewającym na część B faktury, do którego dołącza się kopię faktury, generalny wykonawca wskazuje jako płatnika nadzorujące go ministerstwo, jako dysponenta kredytów budżetowych, w którego imieniu oddziały banku finansującego pokrywają żądanie zapłaty;
- 5) w razie gdy część B faktury obejmuje należności podwykonawców podległych innym ministerstwom niż ministerstwo nadzorujące generalnego wykonawcę, generalny wykonawca obowiązany jest wystawić żądanie zapłaty na każde ministerstwo oddzielnie;
- 6) generalny wykonawca składa odrębne polecenie przelewu na rzecz podwykonawców obejmujące należności z części A faktury i odrębne z części B;
- 7) zapłata należności objętej częścią B faktury następuje w zależności od dokonania akceptu przez zleceniodawców części A faktury; w przypadku częściowej odmowy akceptu części A faktury zapłata części B faktury ulega odpowiedniej korekcie.

§ 7. 1. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe występujące jako wykonawcy generalni i podwykonawcy oraz SOWI ewidencjonują ujęte w fakturach roboty dotyczące inwestycji limitowych i kapitałnych remontów o charakterze robót budowlano-montażowych z podziałem na:

- 1) wartość robót według cen 1956 r., tj. kwotę wynikającą z żądania zapłaty części A faktury (przy rozrachunkach inkasowych) lub z części A faktury (przy rozrachunkach pozainkasowych);
- 2) różnicę cen, to jest kwotę wynikającą z żądania zapłaty części B faktury (przy rozrachunkach inkasowych) lub z części B faktury (przy rozrachunkach pozainkasowych).

2. Jednostki, o których mowa w ust. 1, powinny:

w ramach kont 060 „Faktury nie zgłoszone do rozrachunku”, 061 „Zleceniodawcy i odbiorcy za faktury w inkasie bankowym” oraz 062 „Zleceniodawcy i odbiorcy za faktury pozainkasowe” wyodrębnić analitycznie od pozosta-

łych należności kwoty należności z tytułu różnicy cen; wyodrębnienie rozrachunków z tytułu różnicy cen obowiązuje również w ewidencji generalnego wykonawcy w ramach konta 066 „Podwykonawcy za faktury pozainkasowe”;

- 2) w ramach konta 191 „Sprzedaż robót” wyodrębnić pozycje: 191/5 „Różnice cen 1957 r. — siły własne” oraz 191/6 „Różnice cen 1957 r. — siły obce”.

3. Jednostki, o których mowa w ust. 1, ewidencjonują sprzedaż robót budowlano-montażowych następująco:

- 1) sumą należności według cen 1956 r. (część A faktury) obciążając zleceniodawcę na kontach 060, 061 lub 062 uznając konto 191 „Sprzedaż robót”, subkonto 191/1 „Sprzedaż robót wykonanych siłami własnymi” i 191/2 „Sprzedaż robót wykonanych siłami obcymi”;
- 2) sumą należności z tytułu różnic cen (część B faktury) obciążając dysponenta rezerwy za dopłaty z tytułu różnic cen uznając konto 191 „Sprzedaż robót”, pozycje 191/5 „Różnice cen 1957 r. — siły własne” i 191/6 „Różnice cen 1957 r. — siły obce”.

4. Inwestorzy w zakresie inwestycji limitowych i zleceniodawcy kapitałnych remontów polegających na robotach budowlano-montażowych, wykonywanych systemem zleceniowym lub przez SOWI, księgują otrzymane od wykonawców robót budowlano-montażowych żądania zapłaty (przy rozrachunkach inkasowych) lub faktury (przy rozrachunkach pozainkasowych) w sposób następujący:

- 1) żądania zapłaty (faktury) dotyczące inwestycji limitowych: W-n konto 011 „Inwestycje rozpoczęte”, wyodrębniając w analityce nakłady z tytułu różnic cen, Ma konto 028 „Rozrachunki z tytułu inwestycji” za zobowiązania z tytułu wykonanych robót według cen 1956 r. (część A faktury) oraz konto 017 „Finansowanie inwestycji” w pozycji „Finansowanie z innych źródeł” za różnicę cen (część B faktury);
- 2) żądania zapłaty (faktury) dotyczące remontów kapitałnych: W-n konto 015 „Remonty kapitałne” za łączną kwotę faktury (część A i B), Ma konto 029 „Rozrachunki z tytułu remontów kapitałnych” za zobowiązania z tytułu wykonanych robót według cen 1956 r. (część A faktury) oraz konto 025 „Fundusze na remonty kapitałne” za różnicę cen (część B faktury).

5. Inwestorzy wykonujący inwestycje limitowe o charakterze robót budowlano-montażowych systemem gospodarczym (z wyjątkiem przedsiębiorstw budowlano-montażowych oraz inwestorów, dla których roboty wykonuje SOWI) księgują w sposób następujący:

- 1) sumę faktury lub zestawienia refundacyjnego, obejmującą wartość wykonanych robót według cen 1956 r. (część A faktury): W-n konto 011 „Inwestycje rozpoczęte”, Ma właściwe konto sprzedaży;
- 2) sumę faktury lub zestawienia refundacyjnego obejmującą różnicę cen 1957 r., na które wystawiane jest żądanie zapłaty (część B faktury): W-n 061 „Należności w inkasie bankowym” ewentualnie 060 „Faktury nie zgłoszone do rozrachunku”, Ma właściwe konto sprzedaży; zapis na koncie sprzedaży może być dokonany w jednej sumie;
- 3) jednocześnie z zapisem, o którym mowa w pkt 1 i 2, dokonuje się księgowania w wysokości kwoty części B faktury: W-n 011 „Inwestycje rozpoczęte”, Ma 017 „Finansowanie inwestycji”, pozycja analityczna „Finansowanie z innych źródeł”; w analityce do konta 011 „Inwestycje rozpoczęte” należy wyodrębnić nakłady z tytułu różnic cen;

4) refundacja środków obrotowych z tytułu części A faktury lub zestawienia refundacyjnego powoduje zapis: W-n 043 „Rachunek rozliczeniowy”, Ma 017 „Finansowanie inwestycji”, pozycja analityczna „Finansowanie przez bank”, z tytułu zaś części B faktury lub odpowiedniej części zestawienia refundacyjnego: W-n 043 „Rachunek rozliczeniowy”, Ma 061 „Należności w inkasie bankowym”.

6. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe księgują operacje związane ze sprzedażą robót budowlano-montażowych na cele własnych inwestycji limitowych w sposób określony w ust. 5, z tym jednak że w ramach zapisów dotyczących sprzedaży wyodrębniają: wartość wykonanych robót według cen 1956 r. (część A faktury) na subkoncie 191/1 „Sprzedaż robót wykonanych siłami własnymi”, a różnice cen 1957 r. (część B faktury) w pozycji 191/5 „Różnice cen 1957 r. — siły własne”.

7. Wykonawcy kapitalnych remontów systemem gospodarczym o charakterze robót budowlano-montażowych, z wyjątkiem przedsiębiorstw budowlano-montażowych i SOWI, księgują w sposób następujący:

- 1) sumę faktury lub zestawienia refundacyjnego obejmującą wartość wykonanych robót według cen 1956 r. (część A faktury): W-n konto 015 „Remonty kapitalne”, Ma właściwe konto sprzedaży;
- 2) sumę faktury lub zestawienia refundacyjnego obejmującą różnicę cen, na którą wystawiane jest żądanie zapłaty (część B faktury): W-n 061 „Należności w inkasie bankowym” ewentualnie 060 „Faktury nie zgłoszone do rozrachunku”, Ma właściwe konto sprzedaży;
- 3) zapis na koncie sprzedaży może być dokonany w jednej sumie; jednocześnie z zapisem, o którym mowa w pkt 1 i 2, dokonuje się księgowania sumy części B faktury: W-n 015 „Remonty kapitalne”, Ma 025 „Fundusze na remonty kapitalne”;

4) refundacja środków obrotowych z tytułu części A faktury lub zestawienia refundacyjnego powoduje zapis: W-n 043 „Rachunek rozliczeniowy”, Ma 021 „Rachunek bankowy środków na remonty kapitalne”; z tytułu zaś części B faktury lub odpowiedniej części zestawienia refundacyjnego — zapis: W-n 043 „Rachunek rozliczeniowy”, Ma 061 „Należności w inkasie bankowym”.

8. Jednostki, o których mowa w ust. 1, wykonujące we własnym zakresie remonty kapitalne, polegające na robotach budowlano-montażowych, dokonują zapisów w sposób analogiczny, jak podano w ust. 7, z tym jednak że w ramach zapisów dotyczących sprzedaży stosuje się zasady podane w ust. 6.

9. Jednostki, o których mowa w ust. 1, wykazują w obowiązującej sprawozdawczości finansowej zatwierdzonej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego (instrukcja 34a) następujące dane:

- 1) sumę różnic cen ujętych w części B faktury na podstawie zapisów w pozycjach 191/5 „Różnice cen 1957 r. — siły własne” i 191/6 „Różnice cen 1957 r. — siły obce” we wzorze B—21z (pozycja 9) i we wzorze B—22 (pozycja 14 działu IV);
- 2) sumę nie uregulowanych należności z tytułu różnic cen na podstawie zapisów na kontach: 060, 061 i 062 we wzorze B—21z (pozycja 10) i we wzorze B—22 (pozycja 15 działu IV);
- 3) szacunkowo ustaloną kwotę różnic cen, która nie została do dnia bilansu zafakturowana, we wzorze B—21z (pozycja 27) i we wzorze B—22 (pozycja 16 działu IV).

§ 8. Właściwi ministrowie, po uzgodnieniu z bankami finansującymi podległe im przedsiębiorstwa, mogą ustalić w ramach zarządzeń, o których mowa we wstępie niniejszej instrukcji, odrębny sposób dokonywania rozliczeń niż przewidziany w §§ 3, 5 i 6.

Minister Finansów: w z. J. Trendota